

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Lublin, dnia 22 września 2015 r.

Poz. 2887

WYROK NR SYGN. AKT II SA/LU 127/14 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W LUBLINIE

z dnia 20 stycznia 2015 r.

w sprawie ze skargi Prokuratora Rejonowego w Świdniku na uchwałę Rady Gminy Jabłonna z dnia 17 lutego 2006 r. nr XXVII/167/2006 w przedmiocie regulaminu dostarczania wody na terenie gminy Jabłonna

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA Bogusław Wiśniewski

Sędziowie Sędzia WSA Robert Hałabis, Sędzia SO del. Arkadiusz Mrowiec (sprawozdawca)

Protokolant Asystent sędziego Kazimierz Marszałek

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 20 stycznia 2015 r.

sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Świdniku

na uchwałę Rady Gminy Jabłonna

z dnia 17 lutego 2006 r. nr XXVII/167/2006

w przedmiocie regulaminu dostarczania wody na terenie gminy Jabłonna

I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części obejmującej § 4, § 7 ust. 3, § 8 ust. 3 i ust. 5, § 12, § 17, § 23, § 24, § 29 i § 41 Regulaminu dostarczania wody na terenie Gminy Jabłonna;

II. oddala skargę w pozostałej części.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.

UZASADNIENIE

W dniu 17 lutego 2006 r. Rada Gminy Jabłonna podjęła uchwałę nr XXVII/167/2006 w sprawie uchwalenia regulaminu dostarczania wody na terenie Gminy Jabłonna (Dz. Urz. Woj. Lub. Nr 91, poz. 1620; dalej także jako „regulamin”).

Pismem z dnia 30 grudnia 2013 r. Prokurator Rejonowy w Świdniku zaskarżył powyższą uchwałę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie. Skarżący – domagając się stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały – zarzucił jej naruszenie art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.; dalej jako „Konstytucja”), art. 18 ust. 2 pkt 15 i art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.; dalej jako „u.s.g.”), art. 19 ust. 1 i 2 w zw. z art. art. 6 ust. 1 i 3, art. 15 ust. 3 i art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzeniu ścieków (Dz. U. nr 72, poz. 747 ze zm.; dalej także jako „ustawa”) oraz art. 353¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. nr 16, poz. 93 ze zm.; dalej jako „K.c.”), wskutek

podjęcia tej uchwały w sposób sprzeczny z prawem oraz z przekroczeniem granic upoważnienia ustawowego poprzez:

- odesłanie w § 4 regulaminu do treści zezwolenia na prowadzenie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzenia ścieków w zakresie poziomu świadczonych usług przez Przedsiębiorstwo co do ilości, jakości oraz ciągłości dostarczania wody i odprowadzania ścieków i nieokreślenie w regulaminie minimalnego poziomu świadczonych usług w zakresie dostarczania wody poprzez odesłanie w § 4 ust 2 i 3 do treści obowiązujących przepisów prawa,

- określenie w § 7 ust. 3 oraz § 8 ust. 3 i ust. 5 regulaminu warunków związanych z rozwiązywaniem umów z odbiorcami i ich wypowiedzeniem,

- określenie w § 12 ust. 1 regulaminu sprzecznej z ustawą podstawy rozliczeń z odbiorcami usług,

- zawarcie w § 12 ust. 2 regulaminu postanowienia dotyczącego obciążających odbiorców opłat na rzecz przedsiębiorstwa związanych z przyłączeniem do sieci,

- określenie w § 17 regulaminu dodatkowych warunków związanych z przyłączeniem do sieci,

- określenie w § 23 regulaminu sprzecznych z ustawą warunków odmowy przyłączenia do sieci, nieokreślenie w regulaminie technicznych warunków określających możliwość dostępu do usług wodociągowo-kanalizacyjnych,

- określenie w § 24 regulaminu miejsca wydania rzeczy, co winno być regulowane postanowienia umownymi,

- określenie w § 29 regulaminu obowiązków odbiorców w zakresie usuwania awarii przyłącza i ograniczenie odpowiedzialności dostawcy za niezawodne działania wodomierza,

- naruszenie w § 45 regulaminu hierarchicznego systemem źródeł prawa.

W odpowiedzi na skargę Wójt Gminy Jabłonna wniósł o jej odrzucenie na podstawie art. 58 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm., dalej jako „p.p.s.a.”), z uwagi na to, że została ona wniesiona przeciwko Radzie Gminy Jabłonna, który to organ nie posiada podmiotowości prawnej ani zdolności sądowej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie zważył, co następuje:

Skarga Prokuratora Rejonowego w Świdniku częściowo zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wypada odnieść się do zawartego w odpowiedzi na skargę wniosku o odrzucenie skargi na podstawie art. 58 § 1 pkt 5 p.p.s.a., który to wniosek Sąd uznał za bezzasadny.

Bezspornym w niniejszej sprawie pozostaje, że przedmiotem skargi Prokurator Rejonowy w Świdniku uczynił uchwałę nr XXVII/167/2006 w sprawie uchwalenia regulaminu dostarczania wody na terenie Gminy Jabłonna, podjętą w dniu 17 lutego 2006 r. przez Radę Gminy Jabłonna, jako organ stanowiący gminy. Stąd też jako organ, którego działania skarga dotyczy, Prokurator – zgodnie z wymogami art. 57 § 1 pkt 2 p.p.s.a. – oznaczył w skardze Radę Gminy Jabłonna. Nie oznacza to jednak, że w tej sytuacji jedna ze stron postępowania nie posiada zdolności sądowej, choć istotnie – jak słusznie zauważył Wójt Gminy Jabłonna w odpowiedzi na skargę – organy stanowiące gminy takowej zdolności nie mają. Jak jednak przyjęto w uchwale 7 sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt I OPS 3/12 (publ. ONSAiWSA 2013/2/21, LEX nr 1225396), w postępowaniu przed sądem administracyjnym w sprawach skarg, których przedmiotem jest uchwała rady gminy, zdolność procesową (art. 26 § 1 w związku z art. 28 § 1 i art. 32 p.p.s.a.) ma wójt (burmistrz, prezydent miasta). W związku z powyższym uznać należy, że stroną postępowania sądownoadministracyjnego w niniejszej sprawie – obok skarżącego Prokuratora Rejonowego w Świdniku – jest Wójt Gminy Jabłonna, jako organ reprezentujący Gminę w tym postępowaniu. Tym samym nie zachodzą podstawy do odrzucenia skargi z uwagi na brak zdolności sądowej lub procesowej którejkolwiek ze stron.

W ramach oceny dopuszczalności skargi wyjaśnić ponadto należy, że zgodnie z art. 8 p.p.s.a. prokurator oraz Rzecznik Praw Obywatelskich mogą wziąć udział w każdym toczącym się postępowaniu, a także wnieść skargę, skargę kasacyjną, zażalenie oraz skargę o wznowienie postępowania, jeżeli według ich oceny wymagają tego ochrona praworządności lub praw człowieka i obywatela.

Z treści przytoczonego przepisu wynika zatem, że prokurator i Rzecznik Praw Obywatelskich nie działają w sprawie we własnym interesie, lecz w interesie ogólnym - ochrony praworządności lub praw człowieka i obywatela. Oznacza to, że decyzja prokuratora o udziale w postępowaniu przed sądem administracyjnym należy wyłącznie do tego podmiotu. Jej słuszność nie podlega ocenie Sądu, nawet jeśli – jak miało to miejsce w rozpoznawanej sprawie – organ Prokuratury zdecydował się zakwestionować uchwałę Rady Gminy Jabłonna po ponad siedmiu latach od jej podjęcia.

Zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. nr 7, poz. 39 ze zm.), zadaniem prokuratury jest w szczególności strzeżenie praworządności. W postępowaniu sądoadministracyjnym prokurator realizuje zadania w zakresie ochrony praworządności, uczestnicząc w tym postępowaniu na podstawie art. 8 § 1 p.p.s.a. oraz korzystając z uprawnień i instytucji procesowych przewidzianych w tym przepisie.

W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że do skargi prokuratora nie mają zastosowania ograniczenia wynikające z art. 101 ust. 1 u.s.g. Przepis ten stanowi, że każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może – po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia – zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego. Legitymacja prokuratora do wniesienia skargi do sądu administracyjnego nie jest ograniczona przesłankami materialnoprawnymi. Prokurator wnosi skargę w sprawie dotyczącej interesów innych osób i jedyną podstawą jego legitymacji skargowej jest ochrona obiektywnego porządku prawnego. Nie ma on więc obowiązku kierowania wezwania do usunięcia naruszenia prawa ani wykazania naruszenia interesu prawnego określonej jednostki bądź interesu społecznego (por. wyrok NSA z dnia 13 października 2006 r., sygn. akt I OSK 978/06, dostępny w CBOSA).

Wspomniana wyżej uchwała Rady Gminy Jabłonna, stosownie do art. 19 ust. 1 zdanie 2 ustawy, stanowi akt prawa miejscowego, a zatem jej zaskarżenie przez prokuratora nie było ograniczone żadnym terminem (art. 53 § 3 p.p.s.a.).

Uznając zatem za dopuszczalną skargę wniesioną przez Prokuratora Rejonowego w Świdniku, Sąd dokonał jej merytorycznej kontroli, dochodząc do wniosku, że całość argumentacji w niej podniesionej jest zasadna.

Podkreślić należy, że akty prawa miejscowego, będące źródłem powszechnie obowiązującego prawa (art. 87 ust. 2 Konstytucji), mogą być stanowione wyłącznie na podstawie i w granicach upoważnienia zawartego w ustawie, która określa też zasady i tryb wydawania tych aktów (art. 94 Konstytucji).

Powyższa zasada konstytucyjna znajduje odzwierciedlenie w art. 40 ust. 1 u.s.g., który stanowi, że na podstawie upoważnień ustawowych gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy. Upoważnienie to musi być wyraźne, a nie tylko pośrednio wynikające z przepisów ustawowych i jako takie powinno wskazywać organ administracji publicznej właściwy do wydania danego aktu normatywnego.

Zaskarżona uchwała, jak wynika z jej treści, została wydana m.in. w oparciu o delegację ustawową określoną w art. 19 ust. 2 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzeniu ścieków.

W świetle tego przepisu regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków powinien określać prawa i obowiązki przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego oraz odbiorców usług, w tym:

- 1) minimalny poziom usług świadczonych przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne w zakresie dostarczania wody i odprowadzania ścieków;
- 2) szczegółowe warunki i tryb zawierania umów z odbiorcami usług;
- 3) sposób rozliczeń w oparciu o ceny i stawki opłat ustalone w taryfach;
- 4) warunki przyłączania do sieci;
- 5) techniczne warunki określające możliwości dostępu do usług wodociągowo-kanalizacyjnych;
- 6) sposób dokonywania odbioru przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne wykonanego przyłącza;

7) sposób postępowania w przypadku niedotrzymania ciągłości usług i odpowiednich parametrów dostarczanej wody i wprowadzanych do sieci kanalizacyjnej ścieków;

8) standardy obsługi odbiorców usług, a w szczególności sposoby załatwiania reklamacji oraz wymiany informacji dotyczących w szczególności zakłóceń w dostawie wody i odprowadzaniu ścieków;

9) warunki dostarczania wody na cele przeciwpożarowe.

Jednym z obligatoryjnych elementów regulaminu dostarczania wody jest zatem określenie minimalnego poziomu usług świadczonych przez przedsiębiorstwo wodociągowe w tym zakresie. Podkreślić przy tym należy, że rada gminy jest zobowiązana do wyczerpania zakresu upoważnienia ustawowego, w oparciu o które podejmuje uchwałę, a za wadliwą należy uznać nie tylko uchwałę podjętą z naruszeniem upoważnienia ustawowego, ale również uchwałę, która takiego upoważnienia w swej treści nie realizuje, nie wprowadzając w swej treści koniecznych regulacji.

W zaskarżonej uchwale materia dotycząca minimalnego poziomu usług świadczonych w zakresie dostarczania wody objęta została Rozdziałem II, zawierającym przepisy § 4 i § 5, przy czym pierwszy w tych unormowań, określając ilość, jakość oraz ciągłość dostarczania wody, nie zawiera żadnej regulacji, a jedynie odsyła do postanowień zezwolenia na prowadzenie zbiorowego zaopatrzenia w wodę, jakim dysponuje przedsiębiorstwo wodociągowe oraz pozwolenia wodnoprawnego. Słuszne jest zatem stanowisko skarżącego, iż przepis ten nie wypełnia prawidłowo postanowienia art. 19 ust. 2 pkt 1 ustawy.

Z kolei w § 7 ust. 3, § 8 ust. 3 i 5, organ stanowiący gminy przekroczył granice upoważnienia ustawowego. Przepisy te określają bowiem szczegółowe warunki rozwiązania umów o dostarczanie wody, które w świetle art. 6 ust. 3 ustawy winny zostać sformułowane już w każdej z takich umów, nie zaś w regulaminie mającym charakter aktu generalnego i abstrakcyjnego. Nie sposób przeto przyjąć, by owe warunki rozwiązywania (wypowiadania) umów mieściły się w szczegółowych warunkach i trybie zawierania umów z odbiorcami usług, o których mowa w art. 19 ust. 2 pkt 2 ustawy.

Jako niezgodny z prawem należy również uznać § 12 zaskarżonego regulaminu, który przewiduje możliwość pobierania opłat za usługi dodatkowe, w tym za wykonanie przyłącza wodociągowego. Tymczasem w obowiązującym prawym nie istnieje podstawa prawna dla rady gminy do wprowadzania opłat za podłączenie do sieci wodociągowej. Stanowisko to – w pełni aprobowane przez skład orzekający w niniejszej sprawie – jest ugruntowane w orzecznictwie sądownoadministracyjnym (por. m.in. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 25 listopada 2004 r., sygn. akt OSK 821/04 oraz z dnia 17 maja 2002 r., sygn. akt I SA 2793/01; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 9 marca 2007 r., sygn. akt II SA/Lu 965/06; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 15 marca 2007 r., sygn. akt II SA/Wr 745/06; wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie: z dnia 20 maja 2008 r., sygn. akt III SA/Kr 842/07 oraz z dnia 23 stycznia 2012 r., sygn. akt II SA/Kr 1688/11). Nałożenie obowiązku uiszczenia opłaty przez osoby ubiegające się o realizację przyłącza wodociągowego wykracza zatem poza upoważnienie ustawowe, w tym wynikające z przepisów powołanych jako podstawa prawna zaskarżonej uchwały, tj.: art. 18 ust. 1 pkt 15 i art. 40 ust. 1 u.s.g. oraz art. 19 ustawy.

Z kolei w § 17 regulaminu Rada Gminy Jabłonna zobowiązała osobę ubiegającą się o przyłączenie do sieci wodociągowej i kanalizacyjnej do przedłożenia wraz z wnioskiem w tym przedmiocie dokumentu potwierdzającego tytuł prawny do korzystania z nieruchomości, której wniosek ten dotyczy, a w przypadku nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym - opis jego statusu prawnego w stosunku do nieruchomości, a ponadto aktualną mapę sytuacyjną, określającą usytuowanie nieruchomości względem istniejących sieci wodociągowej oraz innych obiektów i urządzeń uzbrojenia terenu. Przepisy ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę nie zawierają jednak podstaw do określenia takiego wymogu w stosunku do wniosku o realizację przyłącza. W szczególności brak jest podstaw do żądania dokumentu potwierdzającego tytuł prawny do korzystania z nieruchomości, skoro obowiązek taki nie znajduje oparcia również w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409 ze zm.). Stosownie bowiem do art. 32 ust. 4 pkt 2 i art. 30 ust. 2 tej ustawy do wniosku o udzielenie pozwolenia na budowę oraz do zgłoszenia realizacji określonych robót budowlanych inwestor obowiązany jest dołączyć jedynie własne oświadczenie, złożone pod rygorem odpowiedzialności karnej, o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane.

Zasadne są również pozostałe zarzuty skargi.

Trafnie Prokurator Rejonowy w Świdniku zarzuca, iż w § 23 regulaminu określono sprzeczne z prawem warunki odmowy przyłączenia do sieci. Przesłanka odmowy w postaci „braku wystarczających mocy produkcyjnych oraz niewystarczających warunków technicznych uniemożliwiających realizację usługi” została unormowana w sposób nieprecyzyjny, a regulamin nie wyjaśnia, co należy rozumieć przez ten zwrot. Ponadto wskazany przepis regulaminu wprowadza nieznaną ustawie, a jednocześnie bardzo nieprecyzyjną, przesłankę odmowy przyłączenia do sieci w postaci stwierdzenia, że przyłącze zostało wykonane „bez zgody przedsiębiorstwa”. Nie jest wiadome, gdyż wskazane unormowanie tego nie wskazuje, o jaką „zgoda” i w jakim trybie udzielaną, w tym przypadku chodzi.

Przepisy ustawy nie posługują się pojęciem „zgody” przedsiębiorstwa na wykonanie przyłącza wodociągowego lub kanalizacyjnego. Zauważyć należy, że w określonym zakresie kwestia ta – w dacie podjęcia zaskarżonej uchwały – uregulowana była w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t.j. Dz. U. z 2003 r. nr 207, poz. 2016 ze zm.). W świetle przepisów ustawy Prawo budowlane realizacja przyłącza wodociągowego lub kanalizacyjnego możliwa jest w trzech przypadkach, to jest: po pierwsze, w razie przyjęcia przez właściwy organ bez sprzeciwu zgłoszenia zamiaru budowy tego przyłącza (art. 30 ust. 5 oraz art. 30 ust. 1 pkt 1a w zw. z art. 29 ust. 1 pkt 20 ustawy Prawo budowlane), po drugie, w razie wybudowania takiego przyłącza bez obowiązku jego zgłoszenia, o ile inwestor spełni wymogi określone w art. 29a Prawa budowlanego oraz po trzecie, na podstawie ostatecznej decyzji o pozwoleniu na budowę (art. 28 ust. 1 powołanej ustawy; por. A. Gliniecki [w:] Prawo budowlane. Komentarz, red. A. Gliniecki, Warszawa 2012, s. 236).

Słusznie zatem wskazuje strona skarżąca, iż powołany wyżej przepis regulaminu (§ 23) pozostaje w sprzeczności z art. 15 ust. 4 ustawy, który przewiduje, że przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne jest obowiązane przyłączyć do sieci nieruchomość osoby ubiegającej się o przyłączenie nieruchomości do sieci, jeżeli są spełnione warunki przyłączenia określone w regulaminie, o którym mowa w art. 19, oraz istnieją techniczne możliwości świadczenia usług. W świetle regulacji ustawowych przedsiębiorstwo ma wyłącznie uprawnienie do wydania warunków technicznych przyłączenia do sieci, a następnie dokonania odbioru wykonanego przyłącza, co ma służyć sprawdzeniu zgodności stanu faktycznego z wydanymi warunkami. Z powyższego wynika zatem, że ustawodawca nie uzależnia możliwości przyłączenia do sieci od uzyskania przez odbiorcę „zgody” od przedsiębiorstwa, warunków technicznych wykonania i odbioru robót, czy też innych warunków. Rada nie może samodzielnie konstruować wprowadzać żadnych innych przesłanek odmowy przyłączenia do sieci.

Sąd podziela również przekonanie strony skarżącej o naruszeniu prawa w § 24 uchwały, określającym miejsce wydania rzeczy w rozumieniu kodeksu cywilnego w zakresie dostawy wody. Przepis ten istotnie bowiem kształtuje zasady i zakres odpowiedzialności np. w przypadku awarii sieci, a tym samym ingeruje się w kwestie, które powinny być przedmiotem klauzul umownych.

Rację ma ponadto Prokurator twierdząc, że upoważnienie ustawowe, jakim dysponowała Rada Gminy Jabłonna podejmując zaskarżoną uchwałę, przekracza również § 29 przyjętego tym aktem regulaminu. Przepis ten nakłada bowiem na osobę korzystającą z sieci wodociągowej obowiązek zapewnienia niezawodnego działania wodomierzy i urządzeń pomiarowych poprzez ich odpowiednie zabezpieczenie przed uszkodzeniami mechanicznymi lub skutkami niskich temperatur a także prawidłowe utrzymanie studzienki czy też pomieszczenia, w którym są zamontowane oraz przed dostępem osób nieuprawnionych. Ponadto, w ust. 2, zobowiązuje on odbiorcę do natychmiastowego usunięcia awarii na przyłączy będącym w jego posiadaniu, zastrzegając, że jeżeli nie uczyni on tego w ciągu 5 godzin od wystąpienia awarii, przedsiębiorstwo może awarię usunąć we własnym zakresie, a kosztami obciążyć odbiorcę. Tymczasem ustawa o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę nakłada na odbiorcę jedynie obowiązek zapewnienia budowy pomieszczenia przewidzianego do lokalizacji wodomierza głównego i urządzenia pomiarowego (art. 15 ust. 2), a następnie pokrycia kosztów nabycia, zainstalowania i utrzymania urządzenia pomiarowego (art. 15 ust. 3). Brak jest natomiast podstaw do nałożenia na odbiorcę usług obowiązku ponoszenia kosztów ewentualnej awarii tych urządzeń.

Końcowo za słuszny należy uznać również zarzut skargi dotyczący wadliwości § 41 regulaminu, w którym zawarte zostało zastrzeżenie, że w sprawach nie uregulowanych regulaminem, stosuje się przepisy ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków wraz z przepisami wykonawczymi wydanymi na jej podstawie (skarżący omyłkowo w tym zakresie wskazał w ramach podniesionych zarzutów na wadliwość § 45, której to jednostki redakcyjnej zaskarżony regulamin nie posiada, albowiem jego ostatnim przepisem jest § 42). Należy uznać, że powyższy zapis uchwały

narusza art. 87 Konstytucji. Uchwała zastrzega bowiem, że w pierwszym rzędzie zastosowanie znajduje regulamin, a dopiero w sprawach w nim nieuregulowanych ustawa. Tym samym przyznano pierwszeństwo przepisem regulaminu przed ustawą. Tego typu zastrzeżenie dopuszczalne jest jedynie w ramach aktów prawnych tego samego rzędu. Niezgodne zatem z Konstytucją jest zaś stawianie przepisów aktu prawa miejscowego przed przepisami ustawy. Stanowi to istotne naruszenie prawa i powoduje konieczność eliminacji z obrotu prawnego takich regulacji (por. powołany wyżej wyrok WSA we Wrocławiu, z dnia 15 marca 2007 r., II SA/Wr 745/06).

Mając na uwadze opisane wyżej wady uchwały Rady Gminy Jabłonna nr XXVII/167/2006 z dnia 17 lutego 2006 r., stwierdzić należy, że obarczona nimi część zaskarżonej uchwały istotnie narusza prawo i winna zostać wyeliminowana z obrotu prawnego. Podkreślić przy tym należy, że przeszkody do stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały nie stanowi art. 94 ust. 1 u.s.g. Przepis ten wprawdzie nie pozwala na stwierdzenie nieważności uchwały rady gminy po upływie roku od dnia jej podjęcia, jednakże ograniczenie to nie dotyczy aktów prawa miejscowego. Zaskarżona uchwała, jak wskazano wyżej, taki akt stanowi.

Z tych wszystkich względów Sąd, na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a., stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały w części obejmującej: § 4, § 7 ust. 3, § 8 ust. 3 i ust. 5, § 12, § 17, § 23, § 24, § 29 i § 41 Regulaminu dostarczania wody na terenie Gminy Jabłonna.

Pomimo zaś wyeliminowania z obrotu prawnego zaskarżonej uchwały we wskazanej wyżej części, nie ma – w ocenie Sądu – przeszkód, by w pozostałej części uchwała ta zachowała moc obowiązującą.

Z tych względów i na podstawie art. 151 p.p.s.a. skarga podlegała oddaleniu w pozostałej części.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji wyroku.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.